

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **Grandi KV, s.r.o.**, IČ 64831043
sídlem K Sinoru, 75/21, 301 00 Plzeň
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Šefraným,
sídlem Skořepka 1058/8, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. srpna 2019, č.j. 33858/19/5300-21442-711458,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2019, č.j. 33858/19/5300-21442-711458, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 13. prosince 2017 čj. 2023149/17/2301-51522-401881, čj. 2023327/17/2301-51522-401881 a čj. 2023389/17/2301-51522-401881, a napadená rozhodnutí byla potvrzena. Uvedenými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen, srpen a září 2014 ve výši 1 804 950 Kč, resp. 2 092 789 Kč, resp. 761 870 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 360 990 Kč, resp. 418 557 Kč, resp. 152 374 Kč.

II.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že správce daně ani žalovaný neprokázali existenci důvodných pochybností o tom, zda nárok na odpočet daně z přidané hodnoty uplatněný žalobkyní je po právu, tedy zda údaje uvedené v daňových dokladech předložených žalobkyní jsou zaznamenány v souladu se skutečností.
3. Žalobkyně v druhém okruhu žalobních námitek uvedla, že žalovaný pominul ve svých skutkových závěrech doklady předložené žalobkyní, konkrétně evidenci pro účely daně, účetní deník, kupní smlouvy, akceptační protokoly, předávací protokoly a dodací listy. V důsledku pominutí dokladů předložených žalobkyní žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o neprokázání uskutečnění deklarovaného plnění. Požadavky žalovaného na rozsah a podrobnost daňové evidence je v rozporu s běžnou praxí a § 5 odst. 3 daňového řádu.
4. Předmětem třetí žalobní námítky bylo tvrzení, že skutkový stav byl daňovými orgány zjištěn nedostatečně v důsledku odmítnutí návrhu na opakovanou výpověď svědka Ing. M. H., protože tato opakovaná výpověď mohla vyvrátit nesprávnou domněnku správce daně, že svědek není dostatečně odborně způsobilý v oboru výpočetní techniky.
5. Čtvrtou žalobní námitkou bylo to, že při hodnocení zjištěného skutkového stavu správce daně dle § 8 odst. 2 daňového řádu pochybil v závěrech rozporných s právě opačnými zjištěními jiného územního pracoviště finančního úřadu (Plzeň-jih). Konkrétně šlo o reálné poskytnutí deklarovaných plnění žalobkyní firmou SKY Trade s. r. o. (dále jen „dodavatel 1“), které bylo potvrzeno daňovou kontrolou dodavatele, při níž nedošlo ke změně daňové povinnosti dodavatele za období červen až září 2014. Dále závěr žalovaného, že v prostorách dodavatele 1 se průběžně nesestavovaly servery v deklarovaném rozsahu a že dodavatel nedisponoval větším množstvím zaměstnanců a skladovými prostory, je v rozporu s místním šetřením jiného územního pracoviště finančního úřadu (Plzeň-jih), které při místním šetření dne 2. 3. 2016 zjistilo, že dodavatel disponuje potřebnými hardwarovými, softwarovými a diagnostickými prostředky, nutnými pro provoz síťové infrastruktury včetně potřebného servisního zázemí, dále kamennou prodejnu, skladovými prostory a diagnostickou podporou.
6. V posledním, pátém, okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaný nevypořádal její námítky č. 1 až 4, 6 až 8 a 10 a 11 ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, kdy žalobkyně poukázala na to, že u ní nebylo příslušnými orgány žádné porušení

dotačních podmínek zjištěno.

7. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i popsané tři dodatečné platební výměry.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.
9. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně v daňovém řízení nevyvrátila pochybnosti daňových orgánů o uskutečnění deklarovaných obchodů, které byly umocněny zjištěnou nestandardností obchodních vztahů mezi žalobkyní a dodavatelem, dále firmou FRYNA, s. r. o. a SOFO Group a.s. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zprávu o daňové kontrole, kde bylo podrobně odůvodněno, proč byl opakovaný výslech svědka považován za nadbytečný. K výsledkům daňových řízení jiných daňových subjektů žalovaný uvedl, že jejich výsledek není pro daňové řízení rozhodný. Daňové orgány všechny námitky žalobkyně vypořádaly.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích s tím, že žalobkyně přednesla své písemné vyjádření doručené do datové schránky soudu den před jednáním soudu v 22:44 hodin a vyřizujícímu senátu soudu tudíž nebylo předloženo kanceláří soudu před jednáním: Žalobkyně poukázala na to, že nedošlo k tomu, že by některý účastník daň neodvedl a jiný si ji odečetl. Daň požaduje správce daně jak po žalobkyni, tak i po SOFO Group a. s. a dodavatelích žalobkyně, přičemž v jiných daňových řízeních dospěl správce daně k odlišným závěrům než u žalobkyně. Pochybnosti správce daně byly odstraněny tím, že bylo prokázáno, že deklarovaná plnění fyzicky existují a jsou v majetku jejich příjemce, který je nemohl nabýt jinou cestou. Žalobkyně výslovně uznala, že deklarovaná zdanitelná plnění byla fakturována dříve, než byla pořízena, resp. zdanitelná plnění nebyla poskytnuta časově tak, jak bylo deklarováno v daňových dokladech, avšak správce daně měl zjišťovat konkrétní dopad tohoto faktu dle § 104 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Žalobkyně zajistila náhradní hardware, což je ve světě IT běžné, a prokázala (fotodokumentací vč. sériových čísel, akceptačními a předávacími protokoly a ověřením správce daně fyzické přítomnosti kompletní dodávky u koncového klienta), jaké konkrétní výrobky dodala, od koho je zapůjčila. Žalobkyně dodala, že správce daně rozporoval jen časovou souvislost deklarovaného plnění, nikoli jeho poskytnutí. Žalobkyně realizovala obchody v rámci a za podmínek otevřené veřejné soutěže, u níž kontrolní orgány nezjistily žádná pochybení, kdy osobní propojenost účastníků obchodních řetězců nebyla v rozporu se zákonem ani pravidly soutěže. K softwaru žalobkyně uvedla, že věrohodně doložila existenci předmětného daňového plnění, průběh jeho nabytí a dalšího prodeje. Správce daně nesprávně zpochybnil odbornost Ing. M. H., který mohl demonstrovat, jak probíhá vývoj softwaru a proč není efektivní vše vyvíjet vlastní činností. Žalobkyně zdůraznila, že napadené rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě pro ni byla překvapivá, a proto nyní vznikla potřeba předložit další zásadní důkazy, a že některé argumenty jí nebylo

umožněno použít v rámci daňového řízení. Žalobkyně v daňovém řízení prokázala, že došlo ke spornému faktickému plnění (každý výrobek byl jednoznačně identifikován unikátním sériovým číslem a jeho pohyb včetně dopravy je zdokumentován) a že ho nemohla přijmout od jiných poskytovatelů – toto žalobkyně navrhl prokázat svým přiznáním k dani z příjmů právnických osob za dobu od 1. 1. 2014 do 31. 5. 2015 vč. účetní závěrky. Žalobkyně dále při jednání navrhl k důkazu výslech svědka Mgr. V. K. za účelem prokázání tvrzení, že pochybnosti daňových orgánů o deklarovaném plnění nejsou důvodné.

VI.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba žalobkyně je nedůvodná.
14. Dne 16. září 2015 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období měsíce června, srpna a září roku 2014. V průběhu daňové kontroly vznikly správci daně pochybnosti ohledně skutečného přijetí plnění uvedených na daňových dokladech od deklarovaných dodavatelů SKY Trade s.r.o., FRYNA, s.r.o. a SOFO GROUP a.s. Dne 4. prosince 2017 byla se žalobkyní projednána Zpráva o daňové kontrole č.j. 1820286/17/2301-61563-404779, ve které správce daně po vyhodnocení předložených dokladů dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala faktické přijetí zdanitelných plnění tak, jak je deklarováno na předložených daňových dokladech a nenaplnila tak hmotněprávní podmínky pro vznik nároku na odpočet daně dle ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., a proto jí byl nárok na odpočet daně z deklarovaných zdanitelných plnění správcem daně odepřen.
15. V prvním okruhu žalobních námitek brojila žalobkyně proti neprokázaným pochybnostem správce daně a žalovaného o existenci deklarovaných plnění.
16. Soud vyšel z následující právní úpravy a judikatury.
17. Podle ust. § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH platí, že plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle § 72 odst. 3 a 5 ZDPH platí, že nárok na odpočet daně vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat, a že plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1. § 73 odst. 1 ZDPH stanoví, že pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
18. Podle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je

povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

19. Soud právní úpravu shrnuje tak, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, když v konkrétním případě žalobkyně jde o výše citovaný § 72 odst. 1 ZDPH a § 73 odst. 1 ZDPH. Z rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně vyplývá, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Správce daně však není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95).
20. Ve vztahu k dani z přidané hodnoty platí, že pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu tak, že prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103). Existují-li vážné a důvodné pochybnosti o souladu údajů v účetních dokladech se skutečností, nelze považovat tyto doklady za postačující k prokázání nároku na odpočet DPH. Soud shrnuje, že pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Podmínkou pro vznik nároku na odpočet DPH v případě vzniku vážných a důvodných pochybností správce daně ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či

úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů tedy (ve vztahu k té okolnosti, o níž pochybnosti vznikly) je, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení jednak to, že v jeho prospěch došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použil pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby, a jednak to, že toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předložil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45). Soud odkazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2020, č.j. 1 Afs 113/2020-43, kde byly popsána právní východiska přehledně shrnuta: *„Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (rozsudek ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek č.j. 2 Afs 24/2007-119). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudky č.j. 1 Afs 39/2010-124, či č.j. 2 Afs 24/2007-119). Ve vztahu k dani z přidané hodnoty Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění opravdu došlo (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71). Aby mohla být daňovému dokladu přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH, musí odrážet i faktickou stránku věci, tj. přijetí zdanitelného plnění. Daňový subjekt musí prokázat nejenom to, že k uskutečnění plnění opravdu došlo, ale i to, zda došlo k naplnění všech hmotněprávních podmínek, které zákon s nárokem na odpočet spojuje, a to včetně prokázání skutečného místa plnění. Správce daně a žalovaný vyjádřily v průběhu daňového řízení vážné a důvodné pochybnosti o reálné existenci zdanitelných plnění. Žalobce v prvním okruhu žalobních námitek nenamítal, že by reálně k poskytnutí zdanitelného plnění došlo, namítal toliko to, že správce daně ani žalovaný neprokázal, z čeho tyto vážné a důvodné pochybnosti pramení a že se vůbec jedná právě o vážné a důvodné pochybnosti.“*

21. Pro posouzení této věci je tedy s ohledem na žalobní námitky žalobkyně významně posoudit, zda pochybnosti správce daně stran reálné existence deklarovaného zdanitelného plnění byly vážné a důvodné, a proto mohlo dojít k přenosu důkazního břemeno ohledně jeho reálné existence na žalobkyni.
22. Při přenosu důkazního břemene ze správce daně zpět na daňový subjekt je podstatné, aby správce daně označil konkrétní skutečnosti, na jejichž základě znevěrohodnil daňovým subjektem předložené evidence a další důkazy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2018, č.j. 7 Afs 238/2017-25).
23. Ve vztahu ke zdaňovacímu období **červen 2014** byl předmětem deklarovaných zdanitelných plnění nákup a prodej softwaru a hardwaru pro realizaci projektu „Vývoj

informačního projektu SOFOkles III. etapa“ na základě vítězné nabídky žalobkyně ve výběrovém řízení vyhlášeném obchodní společností SOFO GROUP, a.s. (dále jen „objednatel“). Daňovými doklady č. 21400357 a 21000358 byly deklarovány nákupy hardwaru a softwaru od dodavatele 1, které byly dále žalobkyní přefakturovány objednateli daňovými doklady č. 2014006001 a 2014006002. Daňovým dokladem č. 2001400308 pak žalobkyně deklarovala přijetí plnění od společnosti FRYNA, s.r.o. dále jen „dodavatel 2“) spočívající ve zpracování nabídky a administraci projektu (QPS služby). Kromě specifikovaných daňových dokladů předložila žalobkyně k předmětným plněním i bankovní výpisy, výpisy z internetového bankovníctví ohledně pohybu na účtu, evidenci pro účely DPH za zdaňovací období červen 2014, účetní deník ke dni 30. června 2014, kupní smlouvy, akceptační protokoly, předávací protokoly a dodací listy. Mezi účastníky není sporu, že primární důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu žalobkyně unesla.

24. Důvody, proč došlo k přenesení důkazního břemene na žalobkyni a proč vznikly správci daně pochybnosti ohledně skutečného přijetí plnění deklarovaného daňovými doklady č. 21400357, 21000358 a 2001400308 žalovaný podrobně popsal v bodech 18 až 25 napadeného rozhodnutí a správce daně ve Zprávě o daňové kontrole č.j. 1820286/17/2301-61563-404779 ze dne 4. 12. 2017 (dále jen „zpráva o kontrole“). Šlo o následující skutečnosti:
- nabídku žalobkyně do výběrového řízení objednatele zveřejněného dne 23. 4. 2014 zpracoval dodavatel 2, kdy za tohoto dodavatele jednala s žalobkyní paní M. N. (tehdy též předsedkyně dozorčí rady objednatele, nyní jednatelka žalobkyně)
 - ve výběrovém řízení žalobkyně dne 20. a 21. 5. 2014 čestně prohlásila, že dodávky softwaru a hardwaru bude žalobkyně provádět pouze vlastními kapacitami, i když již dne 3. 4. 2014 s dodavatelem 1 uzavřela rámcovou smlouvu na plnění hardwaru a softwaru
 - žalobkyně ve výběrovém řízení objednatele zvítězila dne 28. 5. 2014 (na druhé místě se umístil dodavatel 1), technické parametry dodávky měl za žalobkyni dojednávat Ing. M. H. a paní M. N.
 - dne 29. 5. 2014 žalobkyně podepsala s objednatelem kupní smlouvy na dodání plnění deklarovaného třemi spornými fakturami do sídla objednatele, kdy součástí závazku žalobkyně bylo specifikovat části plnění, které bude provádět subdodavatelem (nic takového žalobkyně nespecifikovala), a dodat software do 20 dnů a hardware do 10 dnů od uzavření smlouvy
 - dne 30. 5. 2014 poptala žalobkyně sporný software a hardware u dodavatele 1 a dne 2. 6. 2014 sdělil dodavatel 1 žalobkyni, že je schopen provést dodávku do 28. 6. 2014
 - dodavatel 1 koupil sporný hardware v měsících srpen až prosince 2014 a software dne 30. 6. 2014
 - dne 9. 6. 2014 měla žalobkyně s objednatelem a dodavatelem 1 dohodnout a též zrealizovat, že místo sjednaného hardwaru bude dodáno adekvátní náhradní řešení kvůli zpoždění dodávky hardwaru, aniž by objednatel, žalobkyně ani dodavatel 1 v rámci daňového řízení tvrdili, že by bylo náhradní zařízení dodáno, když sjednaný hardware měl být podle karet majetku objednatele zařazen do majetku objednatele ke dni 30. 6. 2014
 - při místním šetření u objednatele správce daně zjistil, že zde nalezený, značně

opotřeбенý, hardware nelze pro absenci identifikačních údajů ztotožnit s dodávkou žalobkyně ani s kartami majetku objednatele

- dodání deklarovaného plnění do sídla objednatele měl podle vyjádření objednatele zajistit dodavatel 1, převzetí dne 28. 6. 2014 se měla účastnit paní M. N. jako zástupce žalobkyně a montáže Ing. M. H., který to popřel
- podle daňového dokladu č. 201400357 měl být hardware prodán v červnu 2014, přičemž dodavatel 1 předložil faktury k tomuto plnění od svých dodavatelů ze září 2014, jimž však prokazoval i pořízení hardwaru pro zakázku v měsíci září 2014, aniž by faktury obsahovaly identifikaci přeprodáváného zboží (výrobní čísla, sériová čísla, čárové kódy) – dodavatel 1 v prvním pololetí roku 2014 nenakoupil žádný hardware, který by mohl v červnu 2014 prodat žalobkyni
- podle daňového dokladu č. 201400358 měl být software prodán v červnu 2014, přičemž software byl přeprodán v řetězci objednatel – Expert Distribution s. r. o. – SW NOSTROMO s. r. o. – Mossley s. r. o. – dodavatel 1 – žalobkyně – objednatel, tudíž objednatel vyhlásil výběrové řízení na software poskytnutý sám sobě přes popsany řetězec: objednatel měl dodat firmě Expert Distribution s. r. o. software dne 16. a 20. 6. 2014, ta jej měla předat firmě SW NOSTROMO s. r. o. dne 27. 6. 2014, ta jej měla předat firmě Mossley s. r. o. dne 24. 6. 2014, ta jej měla předat dodavateli dne 30. 6. 2014 a dodavatel ho měl předat žalobkyni dne 29. 6. 2014 za cenu navýšenou o cca 70%, to vše tedy poté, co měl objednatel převzít software ve dnech 9. a 16. 6. 2014 od žalobkyně
- žalobkyně k daňovému dokladu č. 2001400308 uvedla, že jím jí byl účtován paušální náklad za rok 2014 za zpracování nabídky a administrace projektů vyhlášených v roce 2014, obchod byl sjednán ústně, neexistují předávací protokoly, daňový doklad neobsahuje specifikaci zdanitelného plnění, úhrada daňového dokladu nebyla přes výzvu doložena – dodavatel 2 předložil akceptační protokol ze dne 1. 3. 2014 k projektu AGMO a. s., kde bylo výběrové řízení vyhlášeno až 21. 5. 2014 – žalobkyně nedoložila, k jakým konkrétním projektům se deklarované plnění vztahuje, kdy od ledna do května 2014 žalobkyně žádnou zakázku ani plnění neuskutečnila.

25. Ve vztahu ke zdaňovacímu období **srpen 2014** byl předmětem deklarovaných zdanitelných plnění nákup a prodej hardwaru a softwaru pro realizaci projektu eFakturace, elektronická archivace a platby na základě vítězné nabídky žalobkyně ve výběrovém řízení vyhlášeném firmou AGMO, a. s. Daňovým dokladem č. 31400314 žalobkyně tvrdila, že koupila hardware od dodavatele 1. Daňovým dokladem č. 14008017 žalobkyně tvrdila, že koupila software od objednatele. Hardware a software měl být pak přefakturován daňovými doklady žalobkyně č. 2014008001, 2014008003, 2014008004 a 2014008002 firmě AGMO, a. s., kdy daňovým dokladem č. 2001408001 žalobkyně deklarovala, že nabídku zpracoval a projekt pro ni zadministroval dodavatel 2. Kromě specifikovaných daňových dokladů předložila žalobkyně k předmětným plněním i bankovní výpisy, výpisy z internetového bankovníctví ohledně pohybu na účtu, evidenci pro účely DPH za zdaňovací období srpen 2014, účetní deník ke dni 31. srpna 2014, kupní smlouvy, smlouvu o dílo, akceptační protokoly, předávací protokoly a dodací listy. Mezi účastníky není sporu, že primární důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu žalobkyně unesla.

26. Důvody, proč došlo k přenesení důkazního břemene na žalobkyni a proč vznikly správci daně pochybnosti ohledně skutečného přijetí plnění deklarovaného daňovými doklady č.

31400314, 14008017 a 2001408001 žalovaný podrobně popsal v bodech 32 až 36 napadeného rozhodnutí a ve zprávě o kontrole. Šlo o následující skutečnosti:

- dne 23. 5. 2014 vyhlásila firma AGMO, a. s. výběrové řízení rozdělené na hardware a software, kdy dokumentaci k výběrovému řízení převzala žalobkyně od zadavatele již dne 12. 5. 2014
- nabídku žalobkyně do výběrového řízení zpracoval dodavatel 2, kdy za tohoto dodavatele jednala s žalobkyní paní M. N. (nyní jednatelka žalobkyně), Ing. M. H. si nevzpomínal, zda dodávka zahrnovala i software, a nedokázal popsat, co bylo předmětem plnění Framework pro biometrický modul, žalobkyně zjišťovala cenu plnění pouze u dodavatele 1
- žalobkyně zvítězila ve výběrovém řízení dne 8. 7. 2014 a kupní smlouvu na dodávku Framework pro biometrický modul a elektronický portál, Vývojové prostředí pro klientský portál a na dodávku hardwaru podepsala s AGMO, a. s. dne 28. 7. 2014
- ve výběrovém řízení žalobkyně čestně prohlásila, že dodávky softwaru bude žalobkyně provádět pouze vlastními kapacitami, aniž by subdodavatel žalobkyně následně označila, kdy již dne 3. 4. 2014 žalobkyně uzavřela s dodavatelem 1 rámcovou smlouvu na dodání hardwaru a softwaru
- daňovým dokladem č. 31400314 vyúčtoval dodavatel 1 žalobkyni hardware dodaný v srpnu 2014, který zakoupil od objednatele na základě faktury č. 14008015 dne 18. 8. 2014, aniž by objednatel hardware předtím koupil - dne 20. 8. 2014 měl dodavatel 1 dodat žalobkyni, za účasti zástupce žalobkyně Ing. M. H., sjednaný hardware v plzeňské provozovně objednatele, což Ing. M. H. popřel - dne 20. 8. 2014, resp. 25. 8. 2014 měla žalobkyně dodat sjednaný hardware firmě AGMO, a. s. v Hradci Králové, aniž by byl zjištěn způsob přepravy hardwaru
- daňovým dokladem č. 14008017 vyúčtoval objednatel žalobkyni software dodaný v srpnu 2014, který měl být podle smlouvy dodán do plzeňské provozovny žalobkyně, přičemž software měl být ve skutečnosti dodán objednatelem přímo firmě AGMO, a. s., kdy obchodní korporace zúčastněné ve výběrovém řízení byly personálně propojeny (firmě AGMO, a. s. poskytl poradenství k tomuto výběrovému řízení společnost ROPRO a. s. /dále jen „poradce“, jejímž statutárním zástupcem v době uzavření smlouvy mezi žalobkyní a AGMO, a. s. byl pan V. K., který byl současně statutárním zástupcem objednatele a jediným akcionářem poradce, dále paní M. N. byla předsedkyní dozorčí rady poradce i objednatele, současně jednatelkou dodavatele 2 a zmocněnkyní žalobkyně) – Ing. M. H. nedokázal vysvětlit pojmy fakturovaného plnění a neúčastnil se realizace ani instalace softwaru
- daňovým dokladem č. 2001408001 vyúčtoval dodavatel 2 žalobkyni paušální náklad za rok 2014 za zpracování nabídky a administrace projektů vyhlášených v roce 2014, obchod byl sjednán ústně, neexistují předávací protokoly, daňový doklad neobsahuje specifikaci zdanitelného plnění – dodavatel 2 předložil akceptační protokol ze dne 1. 3. 2014 pouze k jednomu ze tří projektů, jehož výběrové řízení bylo vyhlášeno až 17. 7. 2014, tj. po podpisu akceptačního protokolu, kdy nabídka byla předána dne 15. 8. 2014 a akceptační protokol byl podepsán až dne 19. 8. 2014 – přes výzvu nebyla doložena úhrada daňového dokladu ani výkazy práce – Ing. M. H. nedokázal popsat předmět deklarovaného plnění.

27. Ve vztahu ke zdaňovacímu období **září 2014** byl předmětem deklarovaných zdanitelných plnění nákup a prodej hardwaru a softwaru pro realizaci projektu technologický upgrade IS EISOD na základě vítězné nabídky žalobkyně ve výběrovém řízení vyhlášeném Institutem průmyslového managementu, spol. s r. o. (dále jen „*institut*“). Daňovým dokladem č. 21400399 žalobkyně tvrdila, že koupila hardware od dodavatele 1. Daňovým dokladem č. 21400696 žalobkyně tvrdila, že koupila software od dodavatele 1. Hardware a software měl být pak přefakturován daňovými doklady žalobkyně č. 2014009001 a 2014009002 institutu. Kromě specifikovaných daňových dokladů předložila žalobkyně k předmětným plněním i bankovní výpisy, evidenci pro účely DPH za zdaňovací období září 2014, účetní deník ke dni 30. září 2014, kupní smlouvy, akceptační protokoly, předávací protokoly a dodací listy. Mezi účastníky není sporu, že primární důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu žalobkyně unesla.
28. Důvody, proč došlo k přenesení důkazního břemene na žalobkyni a proč vznikly správci daně pochybnosti ohledně skutečného přijetí plnění deklarovaného daňovými doklady č. 21400399 a 21400696, č. 2014009001 a 2014009002 žalovaný podrobně popsal v bodech 43 až 46 napadeného rozhodnutí a ve zprávě o kontrole. Šlo o následující skutečnosti:
- dne 17. 7. 2014 vyhlásil institut výběrové řízení rozdělené na hardware a software, kdy nabídku žalobkyně zpracoval dodavatel 2 zastoupený paní M. N. a žalobkyně ve výběrovém řízení zvítězila dne 21. 8. 2014 a kupní smlouvu s institutem podepsala dne 22. 8. 2014
 - jednatelem institutu je pan P. S., bratr paní M. N., který byl též statutárním zástupcem objednatele
 - ve výběrovém řízení žalobkyně čestně prohlásila, že dodávky softwaru i hardwaru bude žalobkyně provádět pouze vlastními kapacitami, aniž by subdodavatele žalobkyně následně označila, kdy již dne 3. 4. 2014 žalobkyně uzavřela s dodavatelem 1 rámcovou smlouvu na dodání hardwaru a softwaru
 - plnění, k němuž se žalobkyně zavázala vůči institutu, objednala u dodavatele 1 až dne 25. 8. 2014
 - dodavatel 1 nakoupil pro žalobkyni hardware v období srpna až prosince 2014 a software dne 16. 9. 2014, tj. po dodání deklarovaného plnění ze strany žalobkyně institutu
 - dodavatel 1 prokazoval nákup hardwaru pro žalobkyni v září 2014 fakturami, jimiž deklaroval i plnění žalobkyni v červnu 2014, aniž by faktury obsahovaly identifikaci přeprodávaného zboží (výrobní čísla, sériová čísla, čárové kódy) - z místního šetření u dodavatele 1 vyplynulo, že nejde o prostory, kde by se průběžně sestavovaly servery v deklarovaném rozsahu, ani že by dodavatel 1 disponoval větším počtem zaměstnanců a skladovými prostory - dne 8. 9. 2014 nemohla žalobkyně dodat institutu hardware, který ještě nebyl nakoupen - dne 28. 8. 2014 měla žalobkyně s institutem a dodavatelem 1 dohodnout a též zrealizovat, že místo sjednaného hardwaru bude dodáno adekvátní náhradní řešení kvůli zpoždění dodávky hardwaru, aniž by žalobkyně ani dodavatel 1 v rámci daňového řízení tvrdili, že by bylo náhradní zařízení dodáno - v rozporu s předávacím a akceptačním protokolem ze dne 11. a 12. 9. 2014 žalobkyně žádnou instalaci a konfiguraci dodávky neprovedla - sjednaný hardware měl být podle karet majetku institutu zařazen do majetku institutu ke dni 30. 9. 2014, kdy jako datum uskutečnění zdanitelného plnění dodavatele 1 vůči žalobkyni bylo na daňovém dokladu

uvedeno datum 30. 9. 2014, ačkoli k akceptaci mělo dojít dne 8. 9. 2014 a žalobkyně jako datum uskutečnění svého zdanitelného plnění vůči institutu uvedla datum 11. 9. 2014

- podle daňového dokladu č. 21400696 měl být software prodán v září 2014, přičemž software byl přeprodán v řetězci objednatel – dodavatel 1 – žalobkyně – institut, kdy pan P. S. byl statutárním zástupcem objednatele a současně institutu, kdy vytvoření sjednaného softwaru na míru nebylo možno vytvořit za dva měsíce od vyhlášení výběrového řízení do poskytnutí deklarovaného plnění – přestože měla žalobkyně obdržet plnění dne 8. 9. 2014, toto plnění měl obdržet subdodavatel žalobkyně (dodavatel 1 od objednatele) až 16. 9. 2014.

29. Soud k první žalobní námitce konstatuje, že má ve shodě s žalovaným za to, že žalovaný naprosto logicky a srozumitelně vysvětlil v napadeném rozhodnutí, že podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu popsane skutečnosti vedly ke vzniku důvodných a vážných pochybností o věrohodnosti, průkaznosti a správnosti deklarovaných přijatých plnění v červnu 2014 uplatněných žalobkyní. Žalobkyně ostatně v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti vyvracející důvody vzniku pochybností, které žalovaný pečlivě v napadeném rozhodnutí rozhodnutí popsal.
30. Soud shrnuje, že vážné a důvodné pochybnosti na straně správce daně byly žalovaným řádně odůvodněny a prokázány. Personální propojení jednotlivých aktérů obchodních transakcí, rozpory mezi obsahy jimi předkládaných dokumentů, rozpory mezi obsahem listin a svědeckými výpověďmi mohly zcela jistě založit pochybnosti na straně správce daně o tom, zda došlo k uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění. Pokud tedy žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek namítala to, že žalovaný neprokázal, z čeho vážné a důvodné pochybnosti pramenily, její námitka je nedůvodná, protože žalovaný v bodech 18 až 25, 32 až 36 a 43 až 46 napadeného rozhodnutí logicky a srozumitelně vysvětlil, jaké podklady ho k pochybám vedly, a soud aprobejve jeho závěr, že tyto pochybnosti jsou vážné a důvodné. Soud považuje za důležité zdůraznit, že v důsledku výše uvedených pochybností došlo toliko k přenosu důkazního břemene stran prokázání faktické existence zdanitelného plnění na žalobkyni. Žalobkyně tedy stále mohla prokázat, že ke zdanitelnému plnění reálně došlo. Lze přisvědčit názoru žalovaného obsaženému v napadeném rozhodnutí (např. bod 47), že „[P]akliže plátce daně hodlá uplatnit nárok na odpočet daně z přijetí zdanitelného plnění, měl by věnovat patřičnou pozornost též zajištění důkazních prostředků, ze kterých je patrné, že předmětné plnění opravdu nabylo tak, jak deklaruje.“ Soud tedy uzavírá, že vážné pochybnosti byly na straně správce daně založeny důvodně, kdy závěry, z nichž tak pramenilo, správce daně podrobně popsal ve zprávě o kontrole, žalobkyni vyzval k doložení konkrétních tvrzení a umožnil ji unést její důkazní břemeno, které na ni v souladu s výše zmíněnými judikatorními závěry přenesl. Námitky prvního okruhu jsou proto nedůvodné.
31. Žalobkyně v druhém okruhu žalobních námitek uvedla, že žalovaný pominul ve svých skutkových závěrech doklady předložené žalobkyní, konkrétně bankovní výpisy a výpisy z internetového bankovníctví s pohyby na účtu, evidenci pro účely daně, účetní deník, kupní smlouvy, akceptační protokoly, předávací protokoly a dodací listy. V důsledku pominutí dokladů předložených žalobkyní žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o neprokázání uskutečnění deklarovaného plnění.
32. Námitka je nedůvodná.

33. Žalovaný žalobkyni souhrnně identifikované podklady nepominul. Jak bylo výše uvedeno, závěr žalovaného o vzniku důvodných a vážných pochybností o existenci deklarovaného zdanitelného plnění byl správný a při přijetí tohoto závěru se žalovaný s předmětnými doklady v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalobkyně ostatně ani v žalobě konkrétně neuvedla, jaký konkrétní doklad vylučuje jaký konkrétní závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí.
34. Žalovaný uvedl v bodech 18, 30 a 41 napadeného rozhodnutí, že bankovní výpisy a výpisy z internetového bankovníctví s pohyby na účtu prokazují úhradu finančního plnění, ale nikoli poskytnutí věcného protiplnění. Tyto doklady stvrzují, že došlo k finančnímu plnění, ale neprokazují, zda, kdo, komu a jaké případné protiplnění poskytl. Odkaz žalovaného na bod 44 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 14/2012-61 ze dne 26. 9. 2012 je zcela případný.
35. Dále žalovaný uvedl v bodech 19, 31 a 42 napadeného rozhodnutí, že evidence pro účely daně a účetní deník prokazují fakt, že sporné daňové doklady žalobkyně zaúčtovala, ale neprokazují poskytnutí deklarovaného zdanitelného plnění. Tyto doklady stvrzují, že o daňových dokladech žalobkyně účtovala, ale neprokazují, zda, kdo, komu a jaké případné plnění poskytl. Žalovaný žádné nedůvodné požadavky na rozsah a podrobnost daňové evidence v bodě 19 napadeného rozhodnutí v rozporu s běžnou praxí a § 5 odst. 3 daňového řádu nevznášel.
36. V bodech 20 až 25, 32 až 36 a 43 až 46 napadeného rozhodnutí žalovaný konkrétně a podrobně uvedl, že o věrohodnosti a správnosti ostatních dokladů (kupní smlouvy, akceptační protokoly, předávací protokoly a dodací listy) vznikly pochybnosti z důvodů výše uvedených, kdy jde zejména o to, že v dokladech nebyl dodáváný hardware ani software řádně specifikován (například sériovým číslem nebo dostatečně určitým popisem), jednatel žalobkyně Ing. M. H. nebyl schopen předmět plnění popsat ani stvrdit jeho převzetí a že hardware i software měla podle těchto dokladů žalobkyně dodat personálně spřízněným odběratelům předtím, než ho koupila od svých personálně spřízněných subdodavatelů atd.
37. Ohledně namítaného extrémně extenzivního výkladu ust. § 100 zákona o DPH uvádí soud, že žalovaný shrnul, co má taková evidence dle předmětného ustanovení obsahovat. Dále se pak vyjádřil tak, že samotná evidence ještě nedokazuje reálnou existenci poskytnutí zdanitelného plnění. Soud výkladu zastávaného žalovaným přisvědčuje. Žalovaný nekladl žalobkyni za vinu porušení ust. § 100 zákona o DPH, nýbrž neprokázání reálné existence zdanitelného plnění. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 14/2012-61 ze dne 26. 9. 2012 plyne, že „[V]e vztahu k dani z přidané hodnoty Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění opravdu došlo (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71).“ Žalovaný se tedy nedopustil extenzivní interpretace ust. § 100 zákona o DPH, ale v souladu se zákonem a závěry rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu požadoval po žalobkyni prokázání reálné existence zdanitelných plnění.
38. Ani námitky třetího okruhu nejsou důvodné.
39. Daňové orgány nikterak nepochybily, pokud nevyhověly návrhu žalobkyně na opakovanou výpověď svědka Ing. M. H., kdy žalobkyně v žalobě argumentovala porušením ust. § 93 odst. 3 daňového řádu ve spojení s jeho ust. § 8 odst. 1.

40. § 93 odst. 2 a 3 daňového řádu stanoví, že je-li podkladem předaným správcí daně jinými orgány veřejné moci, nebo převzatých z jiných daňových řízení nebo získaným při správě daní jiných daňových subjektů, protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.
41. Sporný důkazní návrh žalobkyně vypořádal správce daně na str. 55 a 56 zprávy o kontrole, kde uvedl, že Ing. M. H. byl správcem daně vyslechnut dne 16. 9. 2016 za přítomnosti zástupce žalobkyně. Správce daně zde vysvětlil, že klíčovým nebyl závěr, že Ing. M. H. nemá dostatečnou odbornou způsobilost, nýbrž závěr, že tento jednatel žalobkyně neznal předmět sporných zdanitelných plnění a na předmětných zakázkách (jejich realizaci a instalaci) se nepodílel. Jeho výpověď tedy reálné poskytnutí deklarovaných plnění neprokázala a její opakování by bylo nadbytečné a nevhodné v situaci, kdy zástupce žalobkyně byla marně dána možnost klást vyslýchanému otázky. Toto posouzení aproboval žalovaný v bodě 50 napadeného rozhodnutí a ztotožňuje se s ním i soud. Důvodem, proč byl opakovaný výslech svědka shledán neúčelným, bylo, že by na jeho základě nemohly být ověřeny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Tento závěr nebyl zdůvodněn tolik absencí odborné erudice svědka, jako především jeho neznalostí ohledně sporných dodávek zdanitelných předmětů plnění. Skutkové závěry učiněné správcem daně, učiněné v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, pramenily především z toho, že si svědek nedokázal vybavit podstatné okolnosti realizace předmětných sporných dodávek. Pokud tedy správce daně odmítl provést důkaz opakovanou svědeckou výpovědí, postupoval správně.
42. Pokud jde o namítaný rozpor s citovaným § 93 odst. 3 daňového řádu, pak jde o námitku mimoběžnou, protože § 93 odst. 3 daňového řádu se této výpovědi nemůže týkat, neboť nejde o výpověď převzatou z jiného řízení, nýbrž řádně provedenou v posuzovaném daňovém řízení.
43. Z důkazního návrhu žalobkyně v daňovém řízení i žaloby je zřejmé, že opakovaný výslech měl vést k prokázání vzdělání a praxe vyslýchaného. Jde však o otázku pro posouzení existence deklarovaného plnění irelevantní – důvodem pro odepření odpočtu daně nebyla odbornost Ing. M. H., nýbrž neprokázání přijetí deklarovaného plnění, kdy k této otázce byl Ing. M. H. správcem daně dotazován a žalobkyni byla dána možnost též klást otázky. Jinými slovy, zda byl nebo nebyl odborně erudován v oboru výpočetní techniky, bylo pro posouzení věci právně bezvýznamné.
44. Soud shrnuje, že daňové orgány řádně zdůvodnily, proč nebyl proveden opakovaný výslech navrženého svědka (navržený důkazní prostředek nesouvisel přímo s meritem věci a nebyl tak schopen rozptýlit pochybnosti správce daně a prokázat splnění podmínek pro nárok na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ust. § 73 odst. 1 ZDPH). Opakované provedení navrhované svědecké výpovědi k odbornosti svědka by bylo nadbytečné, neboť nesouviselo s prokázáním skutečného přijetí zdanitelných plnění, tak jak žalobkyně deklarovala daňovými doklady.
45. Čtvrtá žalobní námitka také nebyla důvodná.
46. Žalobkyně namítla, že závěry správce daně jsou v rozporu se zjištěními jiného územního pracoviště finančního úřadu (Plzeň-jih): Jednak jde o reálné poskytnutí deklarovaných plnění žalobkyni dodavatelem 1, neboť daňovou kontrolou dodavatele 1 nedošlo ke změně daňové povinnosti za rozhodné období. Dále jde o závěr žalovaného, že v prostorách

dodavatele 1 se průběžně nesestavovaly servery v deklarovaném rozsahu a že dodavatel 1 nedisponoval větším množstvím zaměstnanců a skladovými prostory, který je v rozporu s místním šetřením jiného územního pracoviště dne 2. 3. 2016, které podle protokolů ze dne 4. 10. 2018 zjistilo, že dodavatel disponuje potřebnými hardwarovými, softwarovými a diagnostickými prostředky, nutnými pro provoz síťové infrastruktury včetně potřebného servisního zázemí, dále kamennou prodejnou, skladovými prostory a diagnostickou podporou.

47. Nejprve soud předesílá, že místní šetření provedené u dodavatele 1 v roce 2016, jehož se žalobkyně dovolává, nemůže ničeho prokazovat ve vztahu ke stavu června až září 2014, kterýžto jediný je relevantní pro posouzení věci žalobkyně. Žalobkyní uvedené místní šetření se mělo v rámci jiného daňového řízení odehrát dva roky poté, co bylo provedeno místní šetření dne 13. 10. 2014. Z toho vyplývá i závěr, že rozpory ve skutkových zjištěních nemusely být zapříčiněny nesprávným hodnocením ze strany správce daně, nýbrž změnou okolností (stav v roce 2014 oproti stavu v roce 2016). Soud považuje navíc za vhodné uvést, že materiální a personální zázemí dodavatele 1 nebylo klíčovým důvodem vzniku pochybností správce daně o neexistenci deklarovaného zdanitelného plnění - jinými slovy, i kdyby bylo materiální a personální vybavení dodavatele 1 dostatečné, na důvodnosti vážných pochybností o deklarovaném zdanitelném plnění by to ničeho nezměnilo.
48. Ve vztahu k námitce ohledně výsledku daňové kontroly u dodavatele 1 soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2013, č.j. 9 Afs 34/2012-40, podle něhož: „*V rámci obsáhlé argumentace k otázce prokázání nároku na odpočet DPH na vstupu stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že neuvádí skutečnost, že společnosti VUMAR byla daň na výstupu vyměřena zcela ve shodě s tím, co tato společnost deklarovala svému správci daně a co odpovídalo vstupům u stěžovatelky. K obsahu této námítky, jakkoli nebyla vznesena v řízení před krajským soudem, zdejší soud uvádí, že stanovení daňové povinnosti jedné ze stran závazkového vztahu přímo nedeterminuje daňovou povinnost druhé smluvní strany k těžbě dani. Nejedná se o předběžnou otázku ve smyslu § 28 zákona o správě daní, tedy o skutečnost, ze které musí být při skutkovém hodnocení bezpodmínečně vycházeno. Nelze tedy a priori vyloučit, aby tytéž skutkové okolnosti, které místně příslušný správce daně hodnotil při rozhodování v daňové věci společnosti VUMAR, byly předmětem hodnocení jiného správce daně v nyní posuzované věci. Důkazní situace jednotlivých daňových subjektů může být z nejrůznějších důvodů různá, a to i v případě totožné dodávky, prokazuje-li její realizaci v jednom daňovém řízení dodavatel a v druhém daňovém řízení odběratel. Závěr o neprokázání realizace dodávky v řízení vedeném u odběratele tak nevylučuje, že na základě důkazní situace v řízení s dodavatelem bude realizace těžby dodávky prokázána. Obecně je možno konstatovat, že neunes-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána byla (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 8 Afs 105/2005 - 59). Daňová řízení ve věci stěžovatelky je tak nutno posuzovat jako samostatná daňová řízení, v nichž každý subjekt prokazuje skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, přičemž každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Krajskému soudu, ale ani Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší hodnotit, co vedlo místně příslušného správce daně k uznání daně na výstupu u společnosti VUMAR. Předmětem přezkumu je v projednávané věci posouzení průběhu důkazního řízení ve vztahu k daňové povinnosti stěžovatelky. Krajský soud tak zcela správně bral v potaz pouze hodnocení unesení důkazního břemene samotnou*

stěžovatelkou. Jestliže tedy stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že jeho závěr o neprokázání dodání zboží stěžovatelce jejími dodavateli je v rozporu s obsahem spisu, pak je nutné tento závěr vnímat v celkovém kontextu rozsudku tak, že krajský soud v daném případě hodnotil závěry správce daně učiněné v řízení stěžovatelky.“

49. Popsané východisko je součástí recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy v rozsudku čj. 1 Afs 360/2018 - 24 ze dne 21. 3. 2019 na těchto závěrem kasační soud setrval: „Soud předesílá, že pokud jde o různé daňové povinnosti (na různých daních) odlišných daňových subjektů (zde právnická osoba a její jednatel), má příslušný správce daně pravomoc posoudit u každého případu skutkové okolnosti samostatně a originálně, byť tyto skutkové okolnosti vycházejí ze stejných skutečností (týkají se téhož obchodního případu, resp. deklarovaného plnění). Jinak řečeno – příslušní správci daně mohou zcela zákonným způsobem, třeba pro naprostou pasivitu některého z obou daňových subjektů v důkazním řízení, dospět při posuzování identického skutkového děje k diametrálně odlišným závěrům: ve věci jednoho ze subjektů bude prokázáno, že se skutkový děj stal, ve věci druhého toto prokázáno nebude, tj. bude se mít pro účely určení daňové povinnosti za to, že se nestal [srov. rozsudek ve věci EURO PRIM, část V.d), či rozsudek ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 Afs 34/2012 – 40]. Obecně je tedy možno konstatovat, že neunes-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána byla (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 8 Afs 105/2005 – 59). Daňové řízení ve věci žalobkyně je nutno posuzovat jako samostatné daňové řízení, v němž daňový subjekt prokazuje skutečnosti, k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván, přičemž každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Skutkové závěry z jiného daňového řízení tak u daňového subjektu v zásadě nemohou vyvolat žádné legitimní očekávání stran prokázaných skutkových okolností, neboť z důvodu specifčnosti rozložení důkazního břemene (procesní aktivita daňového subjektu v daňovém řízení má naprosto zásadní význam) nelze ani u případů s obdobným skutkovým stavem předvídat jejich výsledek. Ten totiž bude záviset zejména na tom, jaké úsilí daňový subjekt vyvinul k unesení svého důkazního břemene. Shora řečené samozřejmě neznamená, že správce daně nemůže v daňovém řízení nijak zohlednit skutková zjištění jiného, úzce souvisejícího, daňového řízení. Jak uvedl soud v již citovaném rozsudku EURO PRIM, správce daně nemůže zjištění z takového řízení ignorovat (jinak by postupoval v rozporu se zákazem libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení), to ovšem pouze za předpokladu, že daňový subjekt správcem daně ve svém řízení souvislosti obou řízení předestře, odkáže na ně, výsledky navrhne provést jako důkaz, či jiným způsobem „vнесе do řízení“. V nyní souzené věci je podstatné, že žalobkyně v žádné fázi daňového řízení žádným způsobem nepoukázala na výsledky jiného daňového řízení (ve věci svého jednatele), správcem daně nenavrhla provedení důkazů získaných v rámci tohoto jiného řízení apod. Daňovým orgánům proto nelze klást k tíži, že se bez jakékoli aktivity daňového subjektu k této otázce ve svých rozhodnutích nevyjádřily a ohledně této skutečnosti nevedly dokazování.“ V rozsudku ze dne 5. srpna 2020, č.j. 10 Afs 43/2020-35, pak desátý senát Nejvyššího správního soudu stvrdil tento závěr tak, že „[S]právce daně stanovuje výslednou daňovou povinnost nezávisle na výsledcích jiného daňového řízení provedeného u jiného subjektu a takové výsledky u něj nemohou vyvolat ani legitimní očekávání stran prokázaných skutkových okolností – vždy totiž závisí na tom, jaké úsilí daňový subjekt vyvinul k unesení svého důkazního břemene [srov. rozsudek ze dne 21. 3. 2019, čj. 1 Afs 360/2018-24, věc DOMINOTRANS OPAVA, část III.c)]“.
50. Popsanou judikaturu soud shrnuje tak, že skutková zjištění z jiného daňového řízení

neprokazují nesprávnost odlišných skutkových závěrů v posuzovaném daňovém řízení a nevedou k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to s jednou teoretickou výjimkou: Pokud by žalobkyně v posuzovaném řízení na výsledky daňového řízení dodavatele 1 poukázala, musely by se tímto rozporem daňové orgány vypořádat.

51. V posuzovaném případě však žalobkyně v daňovém řízení na výsledky daňového řízení dodavatele 1 nikdy neodkázala a žádný důkazní návrh v tomto směru nevznesla. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nevykazuje nezákonnost z důvodu žalobní námitky, že v daňovém řízení dodavatele 1 správce daně případně dospěl k jiným skutkovým zjištěním než u žalobkyně.
52. Pokud jde o důkazní návrh žalobkyně na protokoly zajištěné v daňovém řízení dodavatele 1 ze dne 2. 3. 2016 a 4. 10. 2018, označené poprvé v žalobě, soud těmito třemi protokoly důkaz neprováděl a tento důkazní návrh zamítl. Vyšel totiž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232, publ. pod č. 2033/2010 ve Sb. NSS, podle něhož *„[n]a provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat obvykle tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami, např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp. [...] správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu daňového subjektu, který nebyl v řízení před správcem daně a v řízení odvolacím co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy“*. Žalobkyně v žalobě netvrdila, že nemohla navrhnout předmětné protokoly k důkazu v daňovém řízení, proto zdejší soud nebyl povolán k tomu, aby napravoval procesní pasivitu daňového subjektu, který nebyl v daňovém řízení aktivní a skutková tvrzení ohledně jiných daňových řízení uplatnil poprvé teprve v řízení před správním soudem. Soud důkazní návrhy žalobkyně tedy zamítl, neboť tyto nemohly přispět ke zjištění skutkového stavu nutného pro jeho rozhodnutí.
53. Ani pátý okruh žalobních námitek není důvodný.
54. Žalobkyně namítla, že žalovaný nevypořádal její námitky č. 1 až 4, 6 až 8 a 10 a 11 ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, kdy žalobkyně poukázala na to, že u ní nebylo příslušnými orgány žádné porušení dotačních podmínek zjištěno.
55. Ve vyjádření žalobkyně k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 v namítaných bodech č. 1 až 4, 6 až 8 a 10 a 11 neargumentovala nijak ve vztahu k prokázání přijetí deklarovaných zdanitelných plnění, kdy toliko polemizovala se závěry správce daně o vzniklých pochybnostech. Jak bylo výše podrobně rozvedeno, závěr správce daně o vážných a důvodných pochybnostech byl prokázán a v předmětných námitkách žalobkyně žádná tvrzení ani důkazy o přijatých deklarovaných plněních neuvedla, přitom to byla žalobkyní, již důkazní břemeno v tomto směru tížilo.
56. Dále je nutno uvést, že žalobkyně v žalobě ani svém odvolání neuvedla, v čem měly spočívat její nevypořádané námitky (s jedinou níže popsanou námitkou spekulace o porušení dotačních podmínek). Úkolem soudu nebylo, aby namítané nevypořádané námitky vyhledával a doplňoval takto žalobní tvrzení, což by bylo v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení a koncentrace řízení, pokud jde o žalobní body. Žalobkyně ani netvrdila, že a proč by nevypořádání námitek mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

57. Námitky vznesené žalobkyní pod body 1 a 2 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 48. Námitku vznesenou žalobkyní pod bodem 3 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 49 a 50. Námitku vznesenou žalobkyní pod bodem 4 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 50 až 52. Námitku vznesenou žalobkyní pod bodem 6 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 53 a 54. Námitku vznesenou žalobkyní pod bodem 7 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 54. Námitku vznesenou žalobkyní pod bodem 8 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 55. Námitky vznesené žalobkyní pod body 10 a 11 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 vypořádal správně daně ve zprávě o kontrole na str. 57.
58. V napadeném rozhodnutí se k odvolací námitce spočívající v tom, že se správce daně nevypořádal s námitkami žalobkyně ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017, žalovaný v bodě 49 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně neuvedla, jaké její konkrétní námitky nebyly vypořádány, když všechny její námitky byly vypořádány na str. 47 až 59 zprávy o kontrole.
59. Soud shrnuje, že námitky č. 1 až 4, 6 až 8 a 10 a 11 vznesené žalobkyní ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 byly správcem daně vypořádány a k obecné odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí toto vypořádání aproboval. Napadené rozhodnutí v tomto směru tedy nevykazuje žádnou nezákonnost.
60. Ve vztahu k žalobní námitce, že spekulace o porušení dotačních podmínek nemohou být důkazem o neuskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění, kdy porušení dotačních podmínek nebylo příslušnými orgány zjištěno, soud uvádí následující.
61. Ve zprávě o kontrole správce daně konstatoval, že podle něj byla porušena dotační pravidla (str. 9, 25 a 35 zprávy o kontrole), nicméně tento závěr se nikterak nepromítl do hodnocení, zda vznikly či nevznikly důvodné a vážné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění a zda tyto pochybnosti žalobkyně vyvrátila (viz str. 18 až 23, 26 až 32 a 39 až 46 zprávy o daňové kontrole). Žalobkyně jako námitku č. 11 vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 31. 7. 2017 uvedla, že správce daně svými spekulacemi o porušení dotačních podmínek prokazoval své závěry o neprokázání uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění. Tuto námitku vypořádal správce daně na str. 57 zprávy o kontrole, kdy uvedl, že porušením dotačních podmínek nebylo důkazem o neuskutečnění zdanitelných plnění, nýbrž jen dokresluje nestandardnost obchodních transakcí.
62. Soud ani zde neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pochybnosti daňových orgánů o uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění nebyly odůvodněny výlučně ani především závěrem o porušení dotačních podmínek. Důvody pochybností byly soudem rozvedeny a aprobovány výše v odůvodnění tohoto rozsudku. Závěr o existenci pochybností bezpečně obстоjí nezávisle na tom, zda byly nebo nebyly dotační podmínky porušeny, resp. zda byly nebo nebyly příslušnými orgány zjištěny. Správce daně prezentoval souhrn jiných skutečností, v důsledku kterých došlo na straně správce daně k vytvoření vážných a důvodných pochybností o reálné existenci poskytnutí deklarovaných dodávek zdanitelného plnění. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu způsobily

přesun důkazního břemene ohledně prokázání existence dodávek zdanitelného plnění na žalobkyni, přičemž žalobkyně mohla prokázat, že k poskytnutí zdanitelného plnění došlo. Rozhodnutí správce daně nebylo založeno na tvrzeném porušení dotačních podmínek, nýbrž na neunesení důkazního břemene žalobkyní. Bez ohledu na to, zda byly dotační podmínky porušeny či nikoli, obстоjí závěr daňových orgánů, že žalobkyně neprokázala uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění. Soud tedy uzavírá, že ani tento okruh žalobních námitek není důvodným.

63. Podání žalobkyně ze dne 1. 11. 2020, přednesené žalobkyní při jednání soudu, obsahovalo námitky, které žalobkyně neuplatnila ani v daňovém řízení ani v žalobě. Přitom podle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 in fine s. ř. s. platí, že nové žalobní body obsahující skutkové a právní důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí nesmí být po uplynutí lhůty pro podání žaloby uplatněny. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 20. 8. 2019 a dvouměsíční lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí uplynula dle § 72 odst. 1 s. ř. s. dnem 21. 10. 2019. K podání žaloby došlo v poslední den této lhůty, tedy dne 21. 10. 2019. Tímto dnem tedy žalobkyní uplynula lhůta k uplatnění žalobních bodů, tj. skutkových a právních důvodů žalované nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
64. Takto nově, po uplynutí koncentrační lhůty k uplatnění žalobních bodů, žalobkyně namítla, že nedošlo k tomu, že by některý účastník daň neodvedl a jiný si ji odečetl, dále že daň požaduje správce daně jak po žalobkyni, tak i po objednateli a dodavatelích žalobkyně, dále že žalobkyně prokázala, že deklarovaná plnění fyzicky existují a jsou v majetku jejich příjemce, který je nemohl nabýt jinou cestou (žalobkyně výslovně uznala, že deklarovaná zdanitelná plnění neproběhla v čase uvedeném na daňových dokladech), dále že správce daně měl zjišťovat konkrétní dopad tohoto faktu dle § 104 ZDPH, dále že žalobkyně prokázala (fotodokumentací vč. sériových čísel, akceptačními a předávacími protokoly a ověřením správce daně fyzické přítomnosti kompletní dodávky u koncového klienta), že zajistila zapůjčený náhradní hardware, že prokázala existenci deklarovaného plnění spočívajícím v softwaru, že prokázala, že došlo ke spornému faktickému plnění (každý výrobek byl jednoznačně identifikován unikátním sériovým číslem a jeho pohyb včetně dopravy je zdokumentován) a že je nemohla přijmout od jiných poskytovatelů. K těmto opožděným námitkám tedy soud nepřihlížel.
65. Obiter dictum soud uvádí následující. Skutečnost, zda a jaká třetí osoba daň (ne)odvedla či (ne)uplatnila, byla v daňovém řízení právně významná. Nové tvrzení, že deklarovaná plnění fyzicky existují a jsou v majetku jejich příjemce, který je nemohl nabýt jinou cestou, je natolik nekonkrétní, že není s to ani teoreticky atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Totéž lze uvést k novému tvrzení, že žalobkyně prokázala fotodokumentací vč. sériových čísel, akceptačními a předávacími protokoly a ověřením správce daně fyzické přítomnosti kompletní dodávky u koncového klienta, že zajistila zapůjčený náhradní hardware a že prokázala existenci deklarovaného plnění spočívajícím v softwaru, přičemž proti takto obecným proklamacím žalobkyně stojí logická, podrobná a ucelená opačná argumentace napadeného rozhodnutí. Pokud žalobkyně argumentovala § 104 ZDPH, pro jeho použití nebyl v daňovém řízení prostor, neboť žalobkyně v daňovém řízení netvrdila ani neprokázala ani to jinak nevyšlo najevo, že, kdy, od koho a jaké konkrétní zdanitelné plnění přijala, jež bylo fakturováno spornými daňovými doklady. Jelikož nebylo v daňovém řízení zjištěno, přesně kdo, přesně kdy a přesně co žalobkyni poskytl, nebylo možné postupovat dle § 104 ZDPH.
66. Pokud jde o obecné tvrzení v podání žalobkyně ze dne 1. 11. 2020, že daňové orgány

nesporovaly poskytnutí deklarovaného plnění, ale jen dobu jeho poskytnutí, toto je vyvráceno obsahem napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný zřetelně uvedl, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve vztahu k prokázání faktického přijetí plnění deklarovaného spornými daňovými doklady.

67. Návrh žalobkyně, vznesený při jednání soudu, na provedení důkazu spočívajícím v přiznání k dani z příjmů žalobkyně vč. příloh soud zamítl, protože z podstaty daňové přiznání k odlišné dani není s to prokázat existenci sporných deklarovaných zdanitelných plnění (odhlédnuto od toho, že jde nepochybně o listinu, kterou žalobkyně mohla předložit k důkazu v daňovém řízení). Návrh žalobkyně, vznesený při jednání soudu, na provedení důkazu spočívajícím ve výsledku svědka Mgr. V. K. k prokázání žalobního tvrzení, že pochybnosti daňových orgánů o deklarovaném plnění nejsou důvodné, soud též zamítl, protože, jak bylo uvedeno výše, při soudním přezkumu napadeného správního rozhodnutí vycházejí soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) – žalobkyně, již tížilo důkazní břemeno, výslech tohoto svědka v daňovém řízení nenavrhl, žalovaný nemohl tudíž pochybit, pokud výslech neprovedl, a napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností z důvodu neprovedení výsledku tohoto svědka. Předmětem soudního řízení správního je přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí a nelze v něm provádět dokazování skutečností, které mohly být dokazovány v řízení správním. Jinými slovy, mohl-li výslech svědka prokázat existenci sporného zdanitelného plnění, měla ho žalobkyně navrhnout k důkazu v daňovém řízení. Zdůvodnění, že potřeba výsledku tohoto svědka vyvstala až nyní, protože napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě byla pro žalobkyni překvapivá, nemůže obstát, jednak z důvodu obecnosti takové argumentace, ale i proto, že sporná skutečnost, k níž měl být svědek vyslýchán (existence deklarovaných plnění), byla žalobkyni známa nejpozději tehdy, kdy byla správcem daně seznámena s výsledkem kontrolního zjištění, přičemž s tímto výsledkem pak žalobkyně polemizovala ve svém vyjádření k němu (viz shora).
68. Na základě výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

69. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě i při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. listopadu 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu